

Registrační zařízení pro Národní shromáždění.

Během čtyřiceti let, po která jsem křižoval různé chodby ústavu, jsem si postupně a mnohokrát všiml (bylo to v nové budově na Skleněném kopci), že podlahová PVC krytina před dveřmi jednotlivých laboratoří jeví rozdílný stupeň opotřebení, řeknu to rovnou – ošoupaní. Tu větší, tu menší, jen před naší laborkou č.326 bylo PVC jednoznačně nejošoupanější.

Svůj podíl na tom měla i poměrně početná delegace Federálního národního shromáždění, která nás ve druhé polovině 60. let navštívila. Kromě technologů parlamentního provozu, zástupců stavebních organizací, byl jejím členem také pan soudruh architekt Prager (Karel Prager, 1923-2001, kontroverzní autor např. Projektového ústavu v Emauzích, a Makromolekulárního ústavu), tvůrce a stavitel nové budovy Národního shromáždění. Ano té, která po sametové revoluci posloužila rádiu Svobodná Evropa a nyní je z ní součástí muzea. Už tenkrát se o tu stavbu vedly spory, které vyústily v její neoficiální charakteristice, že jde o „něco mezi divadlem a muzeem“. Byla to vtipná narážka na polohu mezi Smetanovým divadlem a Národním muzeem.

Ale k věci. Vedoucí, nebo mluvčí delegace vyjevil, že by do nové budovy potřebovali prezenční zařízení, tedy forrichtung, který by předsedajícím soudruhovi dovolil rychle zjistit, kolik oveček má v sále. Jinými slovy – je-li orgán usnášeníschopný, nebo ne. Chvíli jsme na sebe koukali a pak jsme pravili: „Rány Boží, pantáto, stavíte nový barák, technika běží mílovými kroky, elektronika zvláště a vy chcete počítat zadky? Proč tam nedáte rovnou hlasovací zařízení?“ To jsem zapomněl osvětlit, že už v tom prvním přiblížení zazněl dost nepřeslechutelně požadavek, aby prezence závisela na tom, že každý jeden soudruh poslanec skutečně umístí svůj uvědomělý zadek na sedátko a tím je sklopí. Dostalo se nám zajímavého a překvapivě otevřeného vysvětlení: „Nené, hlasovací zařízení není na pořadu dne. V socialistickém parlamentu se všechny sporné otázky musí vyřešit na jednání v příslušných výborech a komisích. Hlasování v plénu je pak už jen manifestační akt, s předem známým a zaručeným výsledkem. Naproti tomu nevládnutelné problémy máme se zajištěním dostatečně početného a tedy usnášeníschopného kvora při hlasování. Nebudete tomu věřit (teď tlumočím smysl, ne doslovné znění), ale ten dobytek raději žere lacinou tlačenkou a pije laciný alkohol v kantýně, než by seděl tam kde má a za co je placený.“ Smyčec!

„Dobrý Bože, to snad není pravda,“ říkal jsem si, „my se tady málem neodvážíme požádat, aby nám koupili pořádné štípačky, něku-li chytrý osciloskop, a tady, na nejvyšších místech a v totalitním státě, ty nejprimitivnější lidské požitky takhle snadno přebijí strach z následků?“ Nebyl jsem sám, komu to nelezlo do palice, ale bylo to tak a dopadlo to tak – vyvíjeli jsme prdelsčot. Později se vývoj zařízení přece jen rozšířil i o hlasovací zařízení, nicméně při jednáních byla využívána pouze funkce pro zjištění počtu přítomných.

Přes použití multiplexu bylo nutné v novostavbě i v budově burzy natahat desítky, možná stovky kilometrů vodičů, spojujících sedátkové spínače, kódovací jednotky na poslaneckých stolicích a řídicí pracoviště. Nebyla to zrovna košer výzkumná práce, ale spoustu zajímavých zážitků přinesla určitě. Vždyť jsme pracovali na atypické stavbě, navíc tak významné a sledované. Na pravidelných kontrolních dnech šlo leckdy opravdu i o krk.

Jednou jsme s kolegou seděli za předsednickým stolem v plenárním sále tam, co se později skvěl nápis „Všechna moc patří lidu“ nebo podobná hámotina a říkali jsme si: „Páni, jestlipak tohle budeme moct někdy někomu vyprávět?“ Vida, dočkali jsme se.

J. Hájek a J. Kavalír

Úsek 2, sektor 24 – prosinec 2010.